

נאטוריאני, ויטי וגיאניני: מזלוצוזוק

חוץ מזה, רבאמן מרצ'לו מאסטרויאני (שזכה לפרס עבוד מישחקו בפסטיבל קאן) ומוניקה ויטי, מגלים משחק עדין ורגיש. ואמנם, בזכות הרקולס קורטז, בעל המימדים הענקיים, כדאי לחזות ב,קנאה איטלקית".

האופה ומוכרת הפרחים

קנאה איטלקית (סטודיו, תל-אביב, איטליה) — המשולש הנצחי הישן והטוב, הפעם ב-דמות מוכרת-פרחים עזות-תשוקות (מוניקה ויטי) ושני ה-גברים שבחיייה: פועל בניין (מארצ'לו מאסטרויאני) ואופה פיצות (גיאנקארלו גיאניני), אותם היא אוהבת בזמנית ובמיידית.

בדרך כלל, זה נושא מתאים בהחלט למלודרמה סוחטת דמעות, אולם הבמאי אטורה (נשים, נשים, נשים...) סקולה מתמצא דווקא בקומדיות, ולכן הוא בחר להבליט דווקא את הצד הגרוטסקי שבגבוריו. ומאחר והעלילה מתרחשת ברחובות הדלים ביותר של רומא, ההזדמנויות לכך אינן חסרות. תנועות הידיים והמריבות הקולניות רודפות זו את זו כימעט כמו בנאפולי, הפנים מתעוותות והגידופים מתעופפים במרץ רב.

וכדי שלא יהיה ספק כי המדובר בסרט שחש את דופק הזמן הכניס סקולה לסיפור כל מיני רמזים אקטואליים. למשל: שני הגברים הם חברי המפלגה הקומוניסטית, אבל מובן שהמפלגה אינה מסוגלת לפתור את בעיותיהם. אחת מסצינות האהבה מתרחשת על חוף ים מטונף, ללמדכם כי יש כאן עירנות לבעיות הסביבתיות שבאופנה.

לקיצו. מה קרה, אם כן, לרמזים הנוראים שלקצינת צה"ל יש חיימין, או למעמד ה-גובל בלוליינות מינית, כשרופאה מכובדת נושכת את טפול בכל מיני מקומות, ה- מסומנים במפה כמישטח-גירוי (פוי!) — מעמד שאליו התייחסה הצנזורה במיכתבה המפורסם אל אורי זוהר, ודרשה להוציא את המישגל הכולל את השיר. אני רוצה חיימין, ואת ישיבת הרופאה בין רגליו של טפול לאחר שיחת-הסלפון?"

אורי זוהר התרחה, והחליט להיכנע, אבל בדרך מיוחדת: הלך והכניס לסרט את ה- מיכתב הרשמי של הצנזורה וכיסה בו את כל הסצינות האסורות להצגה, וכך, הראה את התיקון למקני ציון מירושלים. הללו כמעט שהתעלפו (מה שבהחלט עלול לסכן את בריאותם), והחליטו שכדי למנוע שואה מישראל, צריך לרוץ בפרשה מחדש.

התרנגול אינו פוינה קולנועית נצחית. כל זמן שהוא מתייחס למין בצחוק, הוא משע-שע בדרך כמו בדיחה גסה. אבל כשהוא מנסה להיות רציני, כמו במעמדי התרנגול ואשתו, ההולכים להתגרש (חיים וגליה טר-סול) נופל הסרט למעמקי השיטחיות. מעניין לראות כיצד יגיב העולם כשיר-אה את טוביה החולב חשוף שת מזדוג, רחמנא לצלן, ביחידים ובזוגות עם בתולות ישראל.

חדריך

תדיאביב

★ אני אוהב את אשתי (אלנבי, ארצות-הברית) — אליזט גולד מצחיק מאוד, בעיקר בחלק הראשון של הסרט, כרופא המנסה להשלים את אוצר החיות המיניות לאחר שנשא לו אשה.
★★ שד משחת (בן-יהודה, צרפת) — סרט-מתח חלקלק, מלא הברקות טכניות וצלומים מרהיבים, עם כל המרכיבים

יצאנית כועל לכל תעריף

נקמת הצועניה (גת, תל-אביב, צרפת) — סרט משונה ל-מדי. הוא מתחיל כמו סיפור-בלחות על מכשפות צועניות בכפר צרפתי קטן, עם כל מה שמתלווה לסיפור מעין זה: ביקתה קטנה, תיש בחצר, שינאה עזה של בני-המקום, וכן הלאה. אלא שעד מהרה משתנה האווירה הכללית וככל שמת-קדם הסיפור, הוא מזכיר יותר ויותר את הסאטירות הסרקסטיות נוסח „קלושמרל", על הצביעות המולכת ללא מצרים בכל ישוב פרובינציאלי קטן.

גיבורת הסרט היא מאריה, צועניה צעירה שאמה נהר-גה בתאונת-דרכים. במקום לכופ ראשה ולעבוד בפרך כדי להתפרנס, תחת מכותיהם של בני הכפר, ביום, וגופותיהם המזועזעים בלילה, היא מחליטה להתמרד. לא איכפת לה כלל לארח את כל הצבועים הרודפים אחריה בלילות, ו-אפילו בימים, אבל מכות ופקודות היא לא תקבל עוד מאיש. ועד מהרה מסתבר שיש מעט מאוד דברים שהגברים המכובדים הללו, כמו הרוקה, ובעל-המכולת, ואפילו ה-דוכס בעל-האחוזה, אינם מוכנים לעשות על-מנת לבלות מעט בין סדיניה של מאריה הצועניה.

הבמאית נלי קפלן מתארת את תחבולותיה הנשיות

חייד עירום ב,תרנגול" — בתנאי שהשד תתוך

המיסחיים המאפיינים את הבמאי קלוד ללוש. עם ז'אן-לואי טרינטיניאן.
★★★ הבריחה הגדולה (סינרמה, ארצות-הברית) — סרט מלחמתי עליו על אסירים אמריקאיים ואנגליים הנמלטים משבי גרמני. מיבצעים וירטואוזיים של סטיב מק-ח'ין, גיימס גרנו, ריצ'ארד אטנבורו ואחרים.
★★ המעגל האדום (פאר, צרפת) — טרגדיה של אנשים שאינם מסוגלים להי-מלט מן הגורל שנועד להם, לובש בסרט זה של ז'אן-פיאר מלחיל צורה של סיפור-מתח מהוקצע להפליא.

★★ חוות החיות (פריז, אנגליה) — מנהיגי מהפכת אוקטובר בדמות חיות המתמרדות בחדה, כפי שתיאר אותם בסא-

לאפון: יצאנית אונסת כפר

של מאריה, והשחקנית ברנדט לאמון, שחשתפקה במשך שנים ארוכות בתפקידי-מישנה, מגלמת את הצועניה בכל החזקה, החוצפה והחושניות הטבעיים, ההולמים יצור זה.

ד"ש מעולמות רחוקים

מרכבת האלים (תכלת, תל-אביב, גרמניה) — סרט תעו-די המזכיר מאוד ספרות מדעית דמיונית, המנסה להוכיח שכל התרבות האנושית מבוססת בסופו של דבר על מידע שהגיע לכדור-הארץ מתרבויות מפותחות יותר, בכוכבים מרוחקים.

בתוך כך מבקרים, יחד עם צוות-הצילום של דוקטור האראלד ריינל, במרבית האתרים הארכיאולוגיים בעולם, מן הערים הנוטשות במידבר סהרה ועד לעיקבות תרבות המאיה במכסיקו.
מבחינה קולנועית, אין טעם לחרבות דיבורים. הצילום מיס אינם מן המשובחים ביותר, הצורה בה מוצגים ה-אתרים היא חד-גונית וחסרת השראה, הניסוח של ההסב-רים ברקע מלא נתונים, מיספרים ותאריכים, שהם פנים בהחלט בספר לימוד בו אפשר לשנן כל זאת, אך לא בסרט המיועד לקהל רחב.

ואילו המוסיקה ברקע, מזכירה יותר מכל מסיבת-ריקוד-דים נוסח גיימס לאסט, עם קצת אפקטים אלקטרוניים כדי להוכיח כי המדובר אמנם בסרט מדעי ולא בטויל מאורגן סתם. ואפילו במה שנוגע לעריכת החומר, יש הרי-

חיטובי אבן בקברות המאיה

בה מן המטודיקה היבשה, וכל מי שהתעניין קצת בנושא הארכיאולוגיה, יודע בוודאי יותר על שלימן, מגלה טרויה העתיקה, מכפי שמשופר בסרט.

טירה פוליטית חריפה הסופר גורגי אורהל.

ירושלים

★★★ הם יורים גם במומים (אריז' ארצות-הברית) — הבמאי סידיני סולאק מרכז את כל הפסול בעיניו באורח החיים האמריקאי, בתוך סיפור על תחרות

חיפה

ריקוד מרתוני, בשנות השלושים. מישחק ובימוי משובחים.
★★ קוד וקסירי (ירושלים, אר-צות-הברית) — אחד המערכונים המהנים בשנים האחרונות, מנציח את סוף תקופת המערב הפרוע, בעזרת שניים מן הכוכבים המוכשרים ביותר של הוליבורד, פול גיזמן ורוברט דוסורדר.

★★★ בלדה לאיש המערב (אמ-פית'אסרו, ארצות-הברית) — מערבון מי-שעשע, המבכה בעצם את הימים הטובים והעליונים של תחילת ההתיישבות במערב, ימים שחלפו עם הוסעת המכונית. גייסון רובארדס, דויד וארנר וסטלה סטיבנס.